

vist Selskabsbeskatningen, om jeg ikke husker fejl — jeg har ikke noteret det — fra 2 til 3 pCt., men en saadan Beskatning gælder kun for det Beløb, hvormed Udbyttet overskrider 4 pCt. Hvorfor dog ikke stryge den sidste Begrænsning? Jeg kender selvfølgelig godt de teoretiske Grunde, der kunne føres i Marken mod en saadan Beskatning, men de kunne i øvrigt med akkurat samme Ret anføres mod den Beskatning, der nu praktiseres, som mod den, der gik helt ned til Bunden; og jeg er tilbøjelig til at tro, at Finansministeren selv ikke tillægger dem saa overmaade stor praktisk Betydning. Det var en Skat, der kunde give noget i Kassen. Lad os være yderst beskedne og tænke os en Skat af 5 pCt. paa Selskabernes Totaludbytte. Det vilde give et Provenu af henved $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. i Stedet for de nu foreslaaede $1\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Og det vilde i det lange Løb ikke ramme den Kapital, der er anlagt i Produktion. Det vilde i det lange Løb end ikke ramme Aktiebesidderne som saadanne. Jeg siger det til Trøst for det ærede Medlem fra Nyborg (Birch), som er en saa varm Talsmand for Kapitalisterne overhovedet og Aktiekapitalisterne i Særdeleshed. Det vilde i det lange Løb kun komme til at gaa ud over Grønderne, Finanskapitalisterne, idet Grøndergevinsten vilde formindskes med en saadan Skats kapitaliserede Beløb.

Jeg har tilladt mig at antyde disse Træk og anvise disse Skatteobjekter for at give den højtærede Finansminister og ærede Medlemmer en Forestilling om, af hvilken Art, i hvilken Aand en Skattereform maatte være, hvis den skulde vente at blive modtagen med nogen Velvillie fra vor Side. Den højtærede Finansminister anmodede om, at Skattelovene fra alle Sider maatte blive gjort til Genstand for en velvillig Behandling — det var maaske kun en Talemaade — og lagde os paa Sinde, at vi maatte være med til at gennemføre de Foranstaltninger, der kunde bringe Ligevægt i Statshusholdningen og redde Staten fra en forestaaende Katastrofe eller saadant noget lignende. Men det kan umuligt være den højtærede Finansministers Mening. Han kan umuligt nære den Illusion, at vi Socialdemokrater skulde godkende en Række Skatter af saa udbytterisk Karakter, at vi skulde tage dem op til en velvillig, en neutral, en saglig Behandling og rolig prisgive Fattigfolk heri Landet til den Udsugelse, der nu tilsigtes. Det kunne vi ikke. Den højtærede Minister maa kunne forstaa, at det kunne vi umuligt. Vi forlange ikke af Regeringen, at den skal drive

en socialistisk Finanspolitik, men hvis man overhovedet ønsker, at vi skulle se med nogenlunde saglige og velvillige Øjne paa Forslagene, maa vi forlange, at en saakaldt demokratisk Regering driver en dog nogenlunde demokratisk Finanspolitik, ikke saaledes, at man gør enkelte Skinindrømmelser til de demokratiske Principper og i øvrigt lader de reaktionære Principper være de eneherkende, nej, her gælder det: Enten — eller! Hvis det er Meningen, at den højtærede Minister ønsker Velvillie ogsaa fra vor Side under sit Arbejde paa en Finansreform, maa han forstaa, at den nødvendige Forudsætning er; at han dels skrider til betydelige Nedsættelser af Militæruddgifterne og dels tager hele sin Skattereform op til en Revision, kaster de udbytteriske indirekte Forbrugsskatter over Bord og tager andre Objekter i Stil med dem; jeg her har antydet, op. Han vilde her finde rigelige Midtil at dække Underskuddet. I fiskal Henseende vil han ikke have noget Paaskud til at lade disse Objekter ligge og i Stedet derfor tage Øl og Brændevin o. s. v. op, og han vilde derved ogsaa opnaa at befri den fattige Befolkning for Udbytning og lægge Skattebyrden der, hvor Skatteevnen er.

Hvis den højtærede Finansminister gik den Vej, vilde han ikke blot gøre en god demokratisk Gerning og maaske købe sig Aflad for nogle af Fortidens Synder, men det vilde sikkert i det lange Løb vise sig, at han havde handlet klogt, at han havde virket til at styrke sin egen og sit Partis Stilling ude i den brede Befolkning, som dog har det allersidste Ord at sige i dansk Politik. Men hvis han bliver i det Spor, han er inde paa, maa han ikke regne med Sympati og Støtte fra Socialdemokratiet. Han maa forstaa, at han da vil møde al mulig Modstand, og at vi i den kommende Tid ikke skulle spare paa vore Kræfter, hvor det gælder at oplyse Befolkningen om, af hvad Beskaffenhed de nye Skatter ere, og om, hvor ganske unødvendige, hvor komplet overflødige de ere, ene og alene et Middel til at fri de velstillede Dele af Befolkningen for nye Byrder og vælte Byrderne over paa Smaafolk. Og saa kunde det jo hænde, at der kom en Valgdag, som blev en Dommens Dag.

Formanden: Folketingsmanden for Svendborg Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Birch: Maa jeg, for at en fejlagtig Opfattelse ikke skal fæstne sig, straks spørge den ærede sidste Taler (Bang) om, hvad